

a, Ehrlich
an Rózsa,
és Vilma,
Benedek
y Mariska,
n, Pruzsin-
am Miklós
István.

számában
ég bekiüld-
ike, Lázár

JA.

örömre
y nem a
som java-
idékkel és
erkednem.
mást ren-
Kármán
intézked-
esoroztam,
tte, alkal-
rra kerül.
több kis
m, hogy a
tjük hasz-
hely eddig
ok jószívü
d is kárba
sajnálók.
t a Gotter-
gróf Ká-
bon hozzá
a az árát
k Pistának
d is szól.
inés más
tt cseresz-
Ilka. Örö-
s kívánom,
gy mint
és majtan
uzsinszky
o sikereket
sul. A jól
obb kíván-
st szívből

aeum-épület.
pesten.

KIS NAP

VADRÓZSA. (Lásd a 102. lapon.)

A KINTORNÁS URFL.

— Elbeszélés. —

NIKOR a tanárral kilépett a folyosóra, nagy csapat fiut pillantott meg. Párosával, szótlanul haladtak egy ajtó felé. A nagy némaság föltűnt Ernőnek s eszébe jutott, hogy Viktor miket beszélt a kegyetlen szigorúságról, mellyel itt a diákokat ránczban tartják. Ez a véleménye csak még inkább megerősödött, mikor a tanár őt is bevezette abba a terembe, melybe a többiek bevonultak. Hosszu, nagy terem volt ez s hosszú asztalnál foglaltak helyet a fiuk, itt is nagy csöndességben. Ernőnek az asztal végén mutatott a tanár helyet s így szólt a legközelebb ülő fiukhoz:

— Uj társatok, Berendi Ernő.

Ennyiből állt a bemutatás és a tanár aztán az asztal tulsó végénél foglalt helyet.

A fegyelem, kegyetlenség és minden egyéb, amit Viktor beszélt, igaz volt-e vagy sem, azt Ernő még nem tudhatta, ettől még csak szepegett. De ami az ebédet illeti, abban Viktor mindenesetre tévedett és Ernő ugy találta, hogy akár otthon sem esett jobbízün. A többi fiuk is ugyancsak jó étvágygyal falatoztak, csöppet sem látszott annak jele, mintha valamelyikök elégedetlen volna.

Jobbra Ernőtől egy nyájas képü fiu ült, kit a többiek Tamásnak szólítottak. Ez a Tamás szólította meg először

Ernőt, azt kérdezve tőle, melyik osztályba fog járni.

— Nem tudom... csak éppen most jöttem.

Erre balfelőli szomszédja, Endre, nevetve mondá:

— No már ez furcsa! Talán csak tudod, hogy eddig mit végeztél? Hol jártál eddig iskolába?

— Még eddig sehol, ... otthon tanultam.

Endre furcsán elfintorította az orrát, mintha nem valami nagyszerű dolognak tartaná azt, a mit Ernő mondott. Szegény Ernő szinte röstelte, kivált mikor ez az Endre olyan furcsán, gunyosan tudott nézni szúrós szürke szemeivel s általában éppen nem látszott olyan nyájas természetűnek, mint Tamás. Csakugyan szinte ingerkedve kérdé:

— Talán nevelő-kisasszonytól tanultál?

— Nem... az az... igen... attól is, a testvéreim nevelőnője engem is tanított francia nyelvre és zongorázni.

— Vannak testvéreid? Fiuk?

— Van két öcsém is.

— Azok is ide jönnek?

— Nem tudom... azaz most talán még nem.

— Miért nem?

— Mert a nagyobbik még csak három éves, a kisebbik másfél éves.

Endre majdnem hangosan kaczagott.

— No, akkor én azt hiszem, hogy nem *talán*, hanem bizonyosan nem jönnek.

A többi fiuk, a kik hallották, szintén nevettek, Ernő pedig saját magára

bosszar
dott. T
másra

— I
— I
— E
vancsi

— K
Volta
mentek
kérdésb
mikor
tudná,
ott körü
tak.

Szere
sokáig,
szóltat
hangon

— N
Azonn

nem is
Hogy a
gyon rö
a Viktor
kifogjan

rossz dol
Ebéd
ki s Ern
kozott. M
haladtak
tanárral
azok.

— Az
Barna B
figyelmezt
szabad b
van, mer
mind a

bosszankodott, hogy olyan furaságot mondott. Tamás sietett a segítségére s hogy másra terelje a beszédet, kérdé:

— Leánytestvéreid is vannak?

— Igen, vannak.

— Hányan? kérdé a kegyetlenül kíváncsi Endre.

— Kettő... azaz három...

Voltakép arra gondolt, hogy ketten mentek most nevelőintézetbe; de a sok kérdésbe már egészen belezavarodott s mikor olyat mondott, mintha azt sem tudná, hány leánytestvére van, a fiuk ott körülötte mind nagy nevetésre fakadtak.

Szerencsére a nevetés nem tarthatott sokáig, mert az asztalfőnél csöngetyü szólalt meg s a felügyelő tanár komoly hangon mondá:

— Ne zajongjatok!

Azonnal csend lett és Ernőnek aztán nem is volt semmi baja az ebéd végéig. Hogy a pajtások nevettek rajta, azt nagyon röstellte. Mindjárt eszébe jutott a Viktor tanácsa, hogy ne engedje, hogy kifogjanak rajta, mert akkor ugyancsak rossz dolga lesz.

Ebéd után ismét párosával vonultak ki s Ernő a nyájas Tamáshoz csatlakozott. Mialatt a hosszú, kongó folyosón haladtak végig, látta, hogy egy fiu egyik tanárral beszél. Kérdezte Tamástól, kik azok.

— Az a földrajz tanára, a fiu meg Barna Bercei, a hatodik osztályból. De figyelmeztettek, hogy itt a folyosón nem szabad beszélgetni... tudod, ez azért van, mert itt nagy a visszhang és ha mind a hatvanan beszélénk, szörnyű

z sivaj volna... A tanároknak persze szabad, az más... De nekünk nem. Ez szigorú szabály s a kit rajta érnek, följegyzik. No, te még új diák vagy, neked nem rójják fel.

— Oh! És sok ilyen szabály van? kérdé Ernő sugva.

— Van elég, néha bizony nehéz is megtartani. Egyik szabály az is, hogy nem szabad sugdosni. A kinek mondani valója van, mondja nyíltan, fenhangon.

Ezek a szabályok nem tetszetek Ernőnek, aki eddig otthon úgy és akkor beszélt, ahogy neki tetszett. Ugy lát-szik, csakugyan igaza volt Viktornak. De azt szerette, hogy egy osztályba jutott Tamással, aki már is barátságot mutatott iránta; nagyon meg volt elégedve azzal is, hogy a komor nagy ház mögött tágas kert terült el, ahol szabad órákban kedvökre játszhattak s itt aztán kiáltozhatott, kaczaghatott is, akinek hogy tetszett. Hanem az már megint nem igen volt inyére, hogy este az igazgató az összes diákság előtt komoly, szigorú hangon elmondta, mennyire volt vagy nem volt megelégedve az napi viseletökkel. Ez, mint Ernő már megtudta Tamástól, minden nap megtörténik és aki ilyenkor megrovást kap, készen lehet rá, hogy büntetésül a legközelebbi szünnapon séta helyett valami nehéz dolgozat jut ki neki. Ezuttal azt mondta az igazgató, hogy általában meg volt elégedve, csak egyik fiu vétett a szabályok ellen, de mert némi mentsége van, hát ez egyszer nem rójja föl neki.

Ernő váltig szerette volna tudni, ki az és mit vétett és Tamáshoz fordult

De ez csak vállát vonogatta, mintha nem törődne vele; pedig mintha kissé elvörösödött volna.

Az első nap elmúlt s Ernő olyanformát gondolt, hogy valami nagy baj eddig nem igen érte. A mi kis bosszúsága akadt, maga okozta ügyetlenségével. De most jön az est, amikor a fiuk meggyötrik az új pajtást, mint erre Viktor figyelmeztette.

— Csak jöjjenek... nem fogok aludni, majd meglátjuk, kifognak-e rajtam?

Lefeküdtek, a lámpát eloltották és mély csönd lett a hálóteremben. Hiába várta Ernő, hogy kezdődjék már valami. Aludt ott mindenki s addig-addig várta Ernő a nagy támadást, míg végre maga is elaludt s föl sem ébredt reggelig. Nem bántotta senki.

Aki korán kelt és a leczkéjével rendben volt, lemehetett a kertbe addig is, míg a csöngetyűsző reggelire hívta őket. Lement Ernő is vidáman, de elgondolkozva tért vissza. Mert amint egy bokor mellett álldogált, meghallotta, mikor az a gúnyolódó Endre így szólt több pajtáshoz:

— Ez a szegény Ernő ugyancsak alamuszi anyámasszony katonája. No persze! Sohasem járt még igazi iskolába... otthon ült a kis baba-testvérek közt, kisasszony tanította. Meg is látszik rajta, hogy a kis babákkal játszogatótt. Még azt sem tudja hirtelenében, hányan vannak testvérei. Milyen éhízetlen flótás.

Tessék, itt van, amit Viktor mondott! Mennyire igaz volt.

De hiszen majd megmutatom én, hogy nem olyan vagyok, a milyennek gondol-

nak. Majd meglátják, alamuszi vagyok-e? Fogadok, hogy mindnyájokon tulateszek. Jó szerencse, hogy Viktor beletanított egy kicsit.

Mindjárt az első leczke-óra alatt oda fordult Tamáshoz és sugva kérde:

— Tudsz-e cigánykereket vetni?

A hirtelen kérdés olyan furcsa volt, hogy Tamás elnevette magát. De a tanár észrevette.

— Csönd legyen! inté.

Ernő azonban meg akarta mutatni, hogy nem ijed meg s újra odasugott:

— Én nagyon jól tudok cigánykereket hányni. Majd megmutatom itt a teremben a fiuknak.

— De itt nem szabad ám.

— No bizony! Hiszen az nem valami vétek.

— Kint a kertben megmutathatod. De most ne beszélj.

— Eh, hisz nem néz ide a tanár. Én itt akarom megmutatni, mikor mind együtt vannak a fiuk.

— No, az nagyon furcsa lesz.

Ekkor ismét és most már nagyon szigoruan szólalt meg a tanár:

— Micsoda suttogás az Tamás? Nem tudod a rendet? A helyett, hogy jó példát mutatnál Ernőnek, ki új növendék, rendetlenségre tanítod? Ezt kénytelen leszek följegyezni és bejelenteni.

Szegény Tamás szinte belesápadt. Egészen ártatlannak érezte magát, Ernő fecsegett és az intés daczára sem akart figyelni. Mégis őt éri a megrovás. Ernő azonban meg volt elégedve. Látta ugyan, hogy itt nagyon szigoruan megy a dolog,

(Folytatása a 102. lapon.)

vagyok-e?
tulteszek.
eletanitott

alatt oda
rdé:
retni?
rcsa volt,
t. De a

mutatni,
dasugott:
gánykere-
m itt a

m valami
tathatod.

a tanár.
kor mind

sz.
gyon szi-

Tamás?
ett, hogy
uj növen-
elt kény-
jelenteni.
elesápadt.
át, Ernő
em akart
ás. Ernő
ta ugyan,
y a dolog,

A LEGKISEBB KIRÁLY. (Lásd a 103. lapon.)

(Folytatás a 100. laphoz.)

de őt nem éri baj, ő új növendék, neki nem rójják fel a hibát. Ezt jól föl lehet használni.

Nem is akart késedelmezni. Egy kis fejtörés után azt találta legjobbnak, hogy délután, mikor a fiuk már mind együtt vannak a tanteremben, ő majd czigánykereket hányva fog bekarikázni. Nem baj, ha már ott lesz a tanár is; bizonyosan az is nevetni fog s ő majd azzal vágja ki magát, hogy azt hitte, még nem kezdődött meg a lecke.

(Folytatása következik.)

VADRÓZSA.

(Képpel a ezimlapon.)

*KERTÜNK végén van egy bokros rózsafa,
Sötétszínű piros rózsa van rajta.
Bár a kertész nyesegeti serényen,
Átkuszott a gyökere a sövényen.*

*Sövényen tul vadhajást vet a gyökér
Karsu hajtás falombjával összeér;
Lombok között egynehány vad rózsaszál
A kertünkbe szelíden bekukucsál.*

*Testvéreit keresgéli ott talán,
De a kertben egy sincs olyan halovány,
Olyan gyöngéd, olyan finom, szép virág,
Mint aminőt hajt a vadóc rózsaág.*

OSZTOZKODÁS.

(Képpel a 109. lapon.)

BENT az erdő sűrű mélyében elégedetten éldegél a kis madárcsalád. Talál bőven jó eleséget, veszedelem elől biztos buvóhelyet s a kicsinyek szépen gyarapodnak, öröme a hosszucsőrű madár-mamának.

Ma is jól lakomáztak és már-már pihenőre készültek tért, mikor a szemes madármama így szólt:

— No gyerekek, elég volt a vacsora?

— Oh igen, nagyon jól laktunk.

— De hátha még egy jó kövér pecsenyével kínálalak meg?

Hát bizony ők is torkosak voltak egy kicsit és mihelyt jó csemegéről volt szó, mindjárt elfelejtették, a mit csak az imént mondtak.

— Jaj de jó volna!

— Éppen csak még egy kis csemege kellene! Hol van?

Az öreg madár tudta előre, hogy a jó étvágyu kicsinyek kapva kapnak a jó falaton. Fölcsipte tehát a fűből a zsákmanylul kiszemelt hosszú gilisztát és odaadta nekik.

— Itt van. Osztozzatok meg rajta szépen felében.

A kövér falat olyan nagyon csábító volt, hogy mindegyik legjobban szeretne volna, ha az egészet megkaphatja. De hát osztozni kellett. Így már legalább is nagyobb felét akarta mindegyik.

— Itt a fele, itt harapjuk ketté!

— Nem, itt a fele.

— Nem, itt...

— De itt...

Megfogta egyik is, másik is és nem akarta, hogy a másik végezze az osztást. Az öreg intette őket nehányszor, hogy szépen békességben osztozzanak, de csak hiába. Végre így szólt:

— No, ha nem tudtok megegyezni, tegyétek le. Majd én intézem el úgy, hogy egészen egyformán járjatok.

Letették. A madármama pedig fölkapta és — az egészet lenyelte.

— Jaj! Hát nekünk? Oh! Milyen jó lett volna! sopánkodtak a meglepett kicsinyek

— Igazán, nagyon jó volt, felelé az öreg. Meg is kínálalak vele. De ha nem tudtatok igazságosak lenni egymáshoz és mindegyik a másik rovására akart többet, hát nem érdemelte egyik sem a jó csemegét. Máskor talán jobban megfogtok egyezni. Most menjete aludni.

A LEGKISEBB KIRÁLY.

(Képpel a 101. lapon)

AME, akit ezen a képen láttok, az most Európában a legkisebb király. Ha ránéztek, azt hiszitek, hogy biz ez csak éppen olyan kis fiu, mint akár-mélyitek és én nem is mondom, hogy nem ugy van. Csakhogy ő mégis király, még pedig valóságos, igazi király és most éppen hét éves.

Tudom, akárhányszor játszottok ti királyosdit, megteszitek egyik vagy másik pajtást királynak és talán még koronát is tesztek a fejére. Máskor meg elmondogatjátok: »Hej, ha én király volnék! Ezt tenném, még azt tenném!« Pedig bizony alkalmasint semmit sem tennétek belőle, még pedig azért, mert — akkor is csak éppen ugy nem engednék, hogy a magatok kedve szerint cselekedjete, mint most nem engedik szüleitek, neve-lőitek.

Ennek az igazi kis királynak is, ám-bár igazi király, éppenséggel nincs va-lami nagy hatalma. Pedig derék, művelt nép vallja őt királynak. Mert az a fiucska, akit e kép ábrázol, XIII. Alfonz, spanyol király. Még csecsemő volt, be-szélni sem tudott, mégis már király volt, a minek azonban bizonyosan nem örül, mert ugy jutott rá a királyság, hogy derék atyja, az előbbi király, fiatalon hirtelen meghalt. És ámbár ekkép a kis Alfonz igazi király, bizony még jócskán beletelik az idő, amíg kezébe kapja a királyi hatalmat.

Ha most nagyon kíváncznátok a kis király helyébe, nem tudom, hogy rövid idő mulva vissza nem kíváncznátok-e a régi pajtások közé. Mert az igaz, hogy a kis király fényes palotában lakik és sok szolga engedelmeskedik neki, bőven van mindene. De a földolga most még sok esztendeig tudjátok-e mi lesz? Tanulni, nagyon sokat tanulni. Mert annak, ki majdan nagy korában hivatta lesz az

ország kormányzására, nagyon sokat kell tudni. Évről évre több-több jeles tanárt hívnak melléje és biz' a kis király hiába akarna leczkét mulasztani. Mindig mellette van fő-főnevelője és pontosan megszabja minden nap minden órára, mit kell a kis királynak tennie. Ő pedig köteles engedelmeskedni, mert most még nem ő parancsol, hanem a gondos jó mamája, ki pedig tudja, hogy a gyer-meknek tanulni kell, még pedig annál többet, minél nagyobb feladat vár reá.

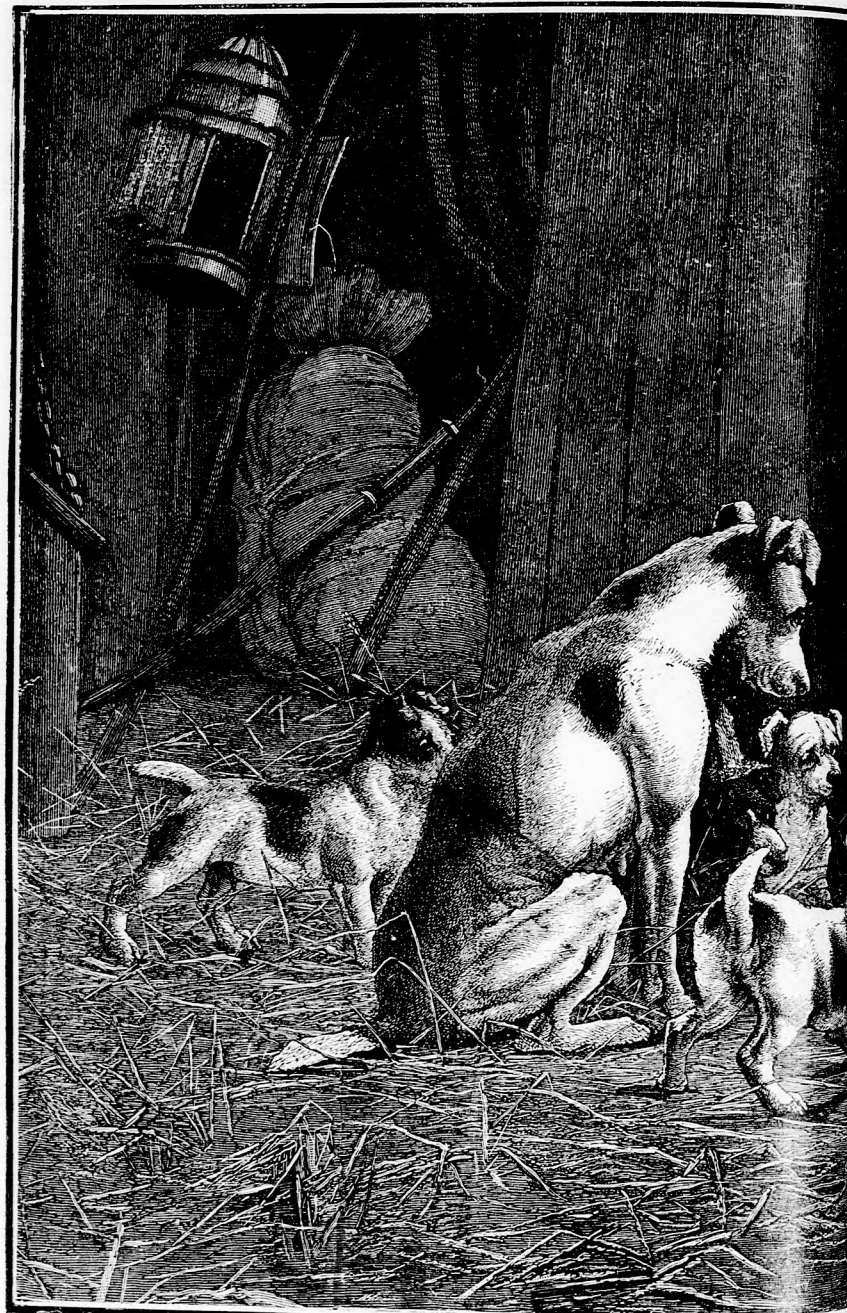
Van természetesen szórakozása is a kis királynak, gondoskodnak róla, hogy a pihenésnek szánt óráit vidáman töltsé. Van játékszere, amelyet csak kíván, kocsikázhat, lovagolhat szép kis lovacs-kán; de azt hiszem, sokszor mégis megirigyli azokat a fiukat, akik nem születtek királyi méltóságra és szabadon futkoshatnak mezőn, réten, nagy csapat-ban labdázhatnak, játszhatnak kedvökre. A kis királynak nem lehetnek ilyen pajtásai, őt nem eresztetik ki soha fel-ügyelet nélkül és így azt hiszem, nem is játszik ő soha olyan igazán jól, mint azok, akik csak játékból mondják: »Én most király vagyok.«

De ha sok tanulással majd nagyra nőtt a most még kicsiny király és meg-jön az ideje, akkor kezébe adják az igazi királyi hatalmat is. És remélem, jól meg fogja tanulni, hogy miképpen kell azt jól használni.

BETÜREJTVÉNY.

A	$\frac{VVV}{10}$	RT	$\frac{u}{a}$
---	------------------	----	---------------

*Találós mese.**Melyik úgy az, amelyben nem hálunk?*

BÜNBÁNÓ MEG (Lásd a 111. lapon.)

FÉSZEKJÁTÉK.

„NINI itt e nagy üres kas,
Mely játékra lesz alkalmas?
Télen kaptunk benne almát,
Most meg tegyünk belé szalmát.
Játszunk madár fészket.“

Igy szól Bözske, a legkisebb,
A játékban a legfrisebb
S a tere gyorsan kész lett.

A kosárba telepednek,
Csipognak és csicseregnek;
A nagyobbik mint a fecske,
Mint veréb a kisebbecske,
Sokáig ott ülnek.

Jaj, de hogy nem kapnak étket,
Ott hagyják a meleg fészket
S anyjukhoz — repülnek.

IDŐ KIRALY ÉS A KIS LEANY.

— Példázat. —

GY öreg ember haladt végig az országuton. Igen-igen öreg lehetett már, hosszú haja és még hosszabb szakála hófehéren omlott alá. De bármilyen öreg volt, fáradtság nem látszott rajta és mindig egyforma lépésben haladt, se gyorsabban, se lassabban sohasem.

A különös vándor sok mindenfélét hurczolt magával. A jobb vállán fehér galamb ült, a bal vállán fekete holló, a feje fölött nagyszemű bagoly lengett. Egyik oldalán az öregnek óra függött és mellette sarló, másik oldalán pedig egy kis ládácska csupa tiszta szinaranyból.

Amint az öreg vándor így mendegélt az országuton, a bagoly egyszerre csak huhogni kezdett és megérintette szárnyaival a gazdája vállát. Az öreg szénézett és komoly képe még komolyabbá lett, mikor az ut szélén egy kopott ruhás, mezitlábás, öt-hat éves leánykát pillantott meg.

— Mit csinálsz itt, kicsike? kérdé az öreg.

— Semmit!

— Az hiba. Tudod-e, hogy mind, aki csak itt jár az én országutamon, az nekem köteles szolgálni, mert mind az én alattvalóm? És jaj annak, aki vagy sehogy sem, vagy rosszul szolgál nekem?

— Hát te talán a király vagy? kérdé a kis leány.

Az öreg mintha kissé elmosolyodott volna; aztán szeliden felelé:

— Az vagyok, Idő király, kinek hatalma alól senki sem vonhatja ki magát.

LEANY.

ladt végig
-igen öreg
u haja és
la hóféhé-
öreg volt,
és mindig
e gyorsab-

mindenfélét
állán fehér
ete holló,
y lengett.
függött és
pedig egy
aranyból.
mendegélt
erre csak
ette szár-
öreg szét-
molyabbá
ott ruhás,
át pillan-

kérdé az

gy mind,
on, az ne-
ad az én
ki vagy
nekem?
vagy?

solyodott

inek ha-
i magát.

— És mi van ott az oldaladon?

— Ez itt az óra, mellyel mérem alattvalóim életét és amikor jó és rossz tetteik vetése megérett, learatom ezzel a sarlóval. Ebben a kis szekrénykében pedig drága kincsek vannak, melyekkel hűveimet jutalmazom, kik jól szolgálnak nekem.

— Én is kapok belőle valamit?

— Nem kaphatsz, mert éppen azon kaptalak rajta, hogy vétetted ellenem.

— Oh, hiszen nem bántottam senkit?

— De mégis vétetted. Avagy nem tanított apád-anyád arra, hogy soha se töltsd idődet henye semmittevással?

— Nincs nekem sem apám, sem anyám, nem tanított soha senki semmire. Az emberek a faluban adnak egy-egy darab kenyeret és azt megköszönöm szépen.

— Az már más. Így még van mentésed. Jőjj velem, én elvezetlek olyan helyre, ahol nem leszel többé árva és megtanulhatod, hogyan kell nekem szolgálnod, hogy meg legyek veled elégedve. Akkor aztán neked is juttatok a kincsekből, melyeket ebben az arany ládácskában tartogatok.

Kézen fogta a kis leányt és vezette. Mentek, mendegéltek és egy szép házhoz értek, melynek ajtajában nyájas képű öreges ember állt a feleségével. És amiut megpillantották a kis leányt, az öreges ur így szólt:

— Nézd csak, anyjukom, itt jön az a kis árva Dorka. Már sokszor járt az eszemben, hogy felfogadhatnók.

— Az bizony nagyon jó lesz. Olyan unalmas így éldegélnünk. Ha pedig az a

kicsike itt lesz a házunkban, elfoglalkozunk vele. Magunknak úgy sincs gyermekünk.

Az öreg vándor vállán a galamb hal-kan turbékolt, mintha nagyon meg volna elégedve.

Odahívták és mindjárt ott is tartották a kicsikét, kit az öreg vándor vezetett hozzájuk, ezt mondván:

— Amit cselekesztek, jól cselekszitek. Nem fog elmaradni a jutalma. Csak híven szolgáljatok nekem mindig.

Kinyitotta az arany ládácskát, belemarkolt és szétszórt valami láthatatlan tárgyakat. Aztán megfordult és csakhamar eltűnt.

Nagyon jó dolga volt a kis leánynak az új hajlékban. Nem tudom, mit szórt szét az öreg vándor az arany ládácskából; de az bizonyos, hogy derült kedv, elégedettség, szeretet mindig volt a csinos házban, e mellett pedig szorgos munkásság is. Mindenkienek volt reggeltől estig dolga, ha pedig a dologból már elég volt, vidám szórakozása. A kis leány korán reggel azon kezdte, hogy mindenféle apró munkában segített nevelőanyjának; azután tanult sok hasznos dolgot s mikor a leczkével elkészült, vigan játszogatótt.

Ekképpen gyorsan mult az idő s a kis leányka szépen növekedett, okosodott is. De azt a találkozását az öreg vándor Idő királlyal soha sem feledte el és váltig törte rajta fejét, valjon meg van-e vele elégedve? És ha netalán nincs vele megelégedve, mit kellene tennie?

Egy szép holdvilágos éjjelen, amint elalvás előtt ismét ezen gondolkozott,

nagy örömmel látja, hogy a megnyílt ajtón az öreg Idő király lép be s barátságos tekintettel közeledik hozzája.

— Örülsz, hogy látsz? Ezt szeretem, mert ez jele, hogy jól szolgáltál nekem. Csakhogy eddig ez nem volt a magad érdeme, hanem azoké a jó embereké, akik vezették tetteidet. Most azonban már eléggé nagy vagy, hogy magad felelj jövőre tetteidről. És hogy tudjad, ki szolgál neked jól, ki rosszul, mutatok neked néhány képet.

Nagy képes-könyvet vett elő a köntöse alól és fölütötte. Sajátságos kép volt az, a mit a kis leány látott. Mintha nem is kép lett volna... mert még beszélni is hallotta az alakokat ott a képen.

Az első csinosan butorozott uri szobát mutatott. Két fiatal leány ült ott, egyik az ablaknál himzéssel a kezében, a másik a pamlagon könyvvel a kezében. De az egyik nem dolgozott, a másik nem olvasott, mind a kettő csak úgy báméskodott és szörnyen unatkozva ásitozott. Az ablaknál ülő így szólt:

— Ugyan Eszti, találjunk már ki valamit... halálra unatkozom.

— Azt hiszed talán, hogy én nem? Ezzel az ostoba könyvvel próbáltam eltölteni az időt, de semmi kedvem az olvasáshoz.

— Nekem sincs a himzéshez.

— Hát mit csináljunk? Én nem tudok semmit.

— Én sem... de nem is töröm a fejemet.

— De még én sem. Majd csak eltelik a délután... aztán megvacsorálunk és lefekszünk.

Az egyik lecsapta a himzést, a másik lecsapta a könyvet és tovább üldögéltek ott ásitozva, unatkozva, szinte szárnalmas volt őket látni.

A holló, mely ott ült az Idő király ballán, mérgesen károgtott és csapkodott a szárnyaival. Az öreg Idő király pedig így szólt Dorkához:

— Lásd, ezek itt gonoszul vétének ellenem. Engedik hiába mulni az órákat, melyek soha többé vissza nem térnek. Nem végeznek se hasznosat, se kellemeset, se maguknak, se másoknak a javára, lusták még a szórakozásra is ez a délutánjok úgy elvesz az életikből, mintha nem is éltek volna ezalatt. Ha majd számon kérem tőlök, nem tudnak ezekről az órákról beszámolni.

Ezzel Idő király más lapra fordított. A kép dolgozó-szobát mutatott. Az íróasztal mellett kissé halvány orcájú fiu ült és bár fáradtnak látszott, nagy iparkodással irt tovább.

Mikor Idő király ezt a képet ütötte föl, vállán a holló megint haragosan károgtott. A kis Dorka meglepetve kérde:

— Hát most miért haragszik a holló? Hisz ez a fiu nagyon szorgalmasan használja fel idejét.

— Méltán haragszik. Mert én azt kívánom hiveimtől, hogy okosan és helyesen szolgáljanak nekem, de ne legyenek rabszolgáim. Nézd csak, hallgasd csak.

(Folytatása a 110. lapon.)

OSZTOZKODÁS. (Lásd a 102. lapon.)

(Folytatás a 108. laphoz.)

A fiu ott az íróasztalnál egyszerre bosszus mozdulatot tett, mert az ajtó megnyílt s egy nyájas képü leányka lépett be.

— No, mit akarsz? kérde türelmetlenül a fiu?

— Jenő kéret, jönnél át hozzá egy kis időre. Szeretne veled beszélgetni.

— Nem érek rá.

— Hiszen csak egy kis időre. Tudod, szegény Jenőnek az orvos még nem engedi meg, hogy fölkeljen, nagyon szeretné, ha elmondanád neki, hogy volt ma az iskolában, mit csinálnak a barátai. Ez kissé fölviditaná.

— Persze, mert az éppen a legszükségesebb, hogy ott haszontalan fecsegéssel töltssem az időt.

— Jenő azt hiszi, hogy már elkészültél a feladványaiddal, hát ráérsz.

— Elkészültem? Természetes, hogy elkészültem. De tudok én azért magamnak hasznos munkát találni.

— De az nem sürgősen szükséges.

— Nekem sürgős. Belefogtam és ne is zavarjatok többé. Nem megyek, punctum. Jenő forduljon a falhoz és aludjék, ha okosabbat nem tud csinálni.

Idő király becsapta a könyvet, a holló káromgott és Dorka is bosszus volt egy kicsit. És Idő király így szólt:

— Ugy-e, nem tetszett neked sem? Ez pedig szorgalmas fiu, de nem tartja meg a mértéket. Azon az uton jár, mely a kapzsi önzéshez vezet. Elfojtja magában a szeretet, jószág, szivesség nemes érzelmeit, csakhogy a maga számára még egy kis fölösleget végezhesen. Kára

és vesztesége nélkül tehetne jót, de sajnálja tőle az időt. Ezek sem igazi hiveim.

Ezután ismét más lapot ütött föl Idő király s alig hogy a kép előtűnt, a galamb ott az Idő király jobb vállán elégedetten és vidáman turbékolt. Pedig a kép egészen komoly, csöndes képet mutatott, megint szobát, melyben három fiu és egy leányka volt együtt. Mindannyian nagyon buzgón tanultak, irtak, rajzoltak s jó ideig teljes csöndben maradtak. Végre az egyik megszólalt:

— Én már mindjárt elkészülök... de jó volna, ha ti is kész lennétek ozsonnáig.

— De készen is leszünk, inkább egy kicsit később ozsonnálunk, ugy-e? szólt a másik.

— Természetesen! mondá a harmadik. Akkor aztán szabadok leszünk ozsonnától estig.

— Jaj de nagyot fogunk játszani!

Csakugyan mindnyájan elkészültek, hamar megozsonnáltak, aztán nagy jó kedvvel siettek ki a mezőre, pillangót kergettek, labdázta, virágot szedtek s oly vidáman daloltak, kaczagtak, hogy még az is fölvidult, a ki látta őket.

És Idő király, becsapva a könyvet, mondá:

— Ezek nagyon kedves hiveim. Buzgón fölhasználják a munkára szánt időt s vidáman töltik a szabad órákat, kellemes szórakozással erőt szerezve, hogy kellő időben újra kedvvel és jól végezhesék komoly munkájokat. Most még egy utolsó képet mutatok, aztán men-

Ismé

ujra
nem ig
háznak
kissé b
zuhogva

— E
az egyi
kénket
játsszani
pedig m

— A
ráérném
szédék

szer va
ruhácsk

— N
ruhája
majd m
hatunk.

készen l
Kész
benne,
az eső.

Idő
szólt:

— E
ják, hog
kozás
jót is le
megmut

A legna
minden
azt, am
sem, an
használ
lességet
szórako
javára,

Ismét fölütötte a könyvet s a galamb újra megelégedetten turbékolt. Pedig nem igen mulatságos kép látszott. Egy háznak a tornácán álldogált két leányka, kissé bosszusan nézve az udvarra, hol zuhogva szakadt a zápor.

— El nem áll ez reggelig sem, szólt az egyik. Most mit csináljunk? A leczkénket tudjuk, a mit szobában lehet játszani, már mindent játszottunk ... pedig még sok idő van estig.

— Az ám! Tudod mit? Most éppen ráérnénk ... Minap azt ígértük a szomszédék kis Juczikájának, hogy majd egyszer varrunk az ő babájának is szép ruhácskát.

— Nagyon jó lesz. Az én Viczám új ruhája sincs ugyan még készen, de azt majd megvarrjuk máskor, azzal még várhatunk. Fogjunk hozzá szaporán, estig készen lesz.

Készen is lett s egész örömük telt benne, még szinte szerették, hogy esett az eső.

Idő király becsapta a könyvet s így szólt:

— Ezek is kedves kis hiveim. Tudják, hogy haszontalan lustálkodás, unatkozás helyett csupa időöltésből még jót is lehet cselekedni. Ime, kis leányom, megmutattam neked, amit tudni kívántál. A legnagyobb kincs az idő, mert a világ minden kincse sem szeresheti vissza azt, amit elvesztegettünk belőle, és azt sem, amit rosszul használtunk fel. Tehát használd okosan: munkára, mikor kötelességet kell végezni, üdítő pihenésre, szórakozásra, mikor ez szükséges, mások javára, jótékonyásra, amikor csak

lehet. És ekkor az Idő király meg is fog jutalmazni.

Az ős Idő király eltűnt s Dorka, mikor másnap fölébredt, nem igen tudta, csakugyan beszélt-e vele, vagy álmódott. De amit látott, nem feledte és okosan, vidáman, másoknak is kedvesen használva fel minden óráját, boldogan töltötte életét.

BŰNBÁNÓ MEGTÉRÉS.

(Képpel a 104—105. lapokon.)

SOKÁIG ólalkodott a pajta körül, ment volna is be, nem is. Hátha hiába remél bocsánatot, hátha nem fogadják be többé? De hátha mégis?

Utoljára csakugyan nekibátorodott annyira, hogy odasompolygott a kapuhoz. A küszöbön tul azonban nem mehetett, mert valóban nem igen barátságosan fogadták. Három testvére haragos kaffogással rontott neki és biztosan el is űzi, de az anyjok, ki nagy komolysággal nézett a jövevényre, végre így szólt:

— Ne bántsátok. Hisz látjátok, hogy ez Puczi.

— Mit? Ez Puczi? A hófehér, büszke, hetvenkedő Puczi volna ez a mocskos, fekete képű, félénk, alamuszi koldus? Az nem lehet. Ez nem Puczi.

— Pedig az vagyok, szólalt meg alázatosan Puczi ott a küszöbön. De igaz, hogy nem a régi büszke és hetvenkedő Puczi többé, hanem elszomorodott bűnbánó, a ki bocsánatért könyörög. Hajh! Mert különben nem tudom, mi lesz belőlem, ha könyörgésem meg nem lágyítja a szíveteket.

Ez bizony egészen másféle beszéd volt, mint az, amellyel Puczi reggel elbucszott, hogy külön helyet keressen magának ennél a hitvány pajtánál. Már jó ideje elégedetlenkedett és testvéreit is bujtogatta, hogy ezt az unalmas ta-

nyát hagyják el, már eléggé nagyok és okosak, hogy különb életet élhessenek, ne csak itt a pajtában és udvaron, ahonnan az anyjok ki nem ereszti. Az anyjok egyszer meghallotta ezt és keményen ránczba szedte Puczit. De ez csak még megátalkodottabbá tette Puczit és látván, hogy testvérei inkább hallgatnak az anyjokra, mint ő reá, egy szép napon, mikor anyjok távol volt, így szólt hozzájuk:

— No hát ti csak kuczorogjatok ebben az unalmas pajtában, ti oktondiak. Nekem elég volt, megyek és szebb világot keresek, vigabban fogok ezentul élni. Nem is hiszem, hogy valaha lássatok, mert én ugyan vissza nem térek többé ebbe a hitvány fészekbe, azt sem türöm többé, hogy más parancsolja, mit tegyek. Sajnálak, ti szegény gyávák, de ha nem jösztok velem, nem segíthetek rajtatok.

Ezzel ott hagyta őket és büszkén, hetykén kifutott az udvarról, meg sem állt, amíg oly messzire nem ért, hogy már ugy gondolta, ott nem fogják keresni.

Nem is keresték, de amint megpihent és szénézett, ugy látta, hogy itt nincs az a fényes jó világ, melyet ő keres. Voltaképp nem volt ott semmi, csak pusztá mező. Puczi pedig éhes volt s legfeljebb füvet haraphatott.

— Ejnye, kár volt nem ebéd után indulnom... mert az igaz, hogy enni való bőven volt abban az unalmas pajtában. De ni! Amott talán segítenek rajtam. Juhászok vannak ott... épp falatoztak s ugy láttam, a komondoroknak is jut.

No, ott ugyan jó helyre jutott. Eleven csoda, hogy fülét-farkát ott nem

hagyta. Alighogy a koncra féltékeny komondorok a hivatlan vendéget megpillantották, dühösen rárontottak és már-már elérték a rémülten menekülőt, mikor Puczi a patakhöz ért. Ijedtében beugrott a vízbe s üldözői nem követték. Puczi azonban, bár szomjas nem volt, ugyancsak sok vizet kezdett nyelni s nem bírván uszni, már-már fuldokolt, mikor a víz olyan sekély helyre sodorta, ahol földet ért a lába. Kábultan, elázottan vergődött ki a partra.

— Hm! Kár, hogy ilyen veszedelmes patakok vannak a világon... pajtában nincs... No, itt talán jobban boldogulok... itt békés tehenek legelésznek. A gulyás talán ad egy kis harapni valót.

A tehenek békések voltak, de az a goromba vad bika nem szerette az idegent s alighogy megpillantá Puczit, oda iramodott és szarvaival magasra feldobta. Messzire röpült szegény Puczi s okvetlenül nyakát törte, ha szerencsére nem puhára felszántott földre esik. Így csak nagyot nyekkent és a nedves szőre tele ragadt fekete földdel, valóságos ijesztő lett. A merre ment, az emberek botot fogtak rá, az állatok megkergették s holtfáradt volt, mikor észrevette, hogy esteledik.

— Jaj, ha már nappal így jártam, mi lesz még éjszaka! Oh én oktalan! Mit tegyek már most? Elpusztulok, éhen veszek! Inkább haza térek!

Így került bűnbánólag vissza a pajta küszöbére. Megkapta a bocsánatot és többé nem hetvenkedett, hanem örült, hogy biztos otthona van a pajtában anyja gondjai alatt.

